

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Upoznajmo evropske susede u trećem dobu!

Radun Milosavljević

Život nema reprizu!

Radun Milosavljević rođen je 1947. godine u selu Maćija u opštini Ražanj. U ovom selu i danas živi.

Radun je u selu odrastao sa majkom i sestrom. Otac mu je umro dok je Radun još bio dečak. U domaćinstvu su još živeli roditelji njegovog oca kao i pradede sa očeve strane. U selu je išao u osnovnu školu. Od svoje desete godine Radun je pomagao na porodičnom imanju. Iako je u mladosti razmišljao da pređe u grad, ceo život je proveo u rodnom selu. Ipak, sinu Draganu je davao podršku da se preseli u grad i da se ne bavi poljoprivredom.

Radun je u mladosti voleo da ide na lokalne vašare i igranke, kako ih zove „potresuljke“. Suprugu Ljiljanu, koja je iz susednog sela, upoznao je dok su čuvali ovce.

Pošto je bio jedini unuk u familiji, kaže da je bio nestašan dečak, kako kaže „raspuštena banda“. U vreme kada je odrastao starije osobe su se veoma poštovale, posebno u njegovoj porodici i njegovom selu. Pradede je bio porodični patrijarh pa se Radun njemu obraćao za sve što mu je bilo potrebno. Pošto je za bilo koje udaljavanje od kuće morao da traži dozvolu od pradede, ispričao je sledeću anegdotu. Jednom je hteo da ide na vašar u susednom selu i pitao je majku za dozvolu. Ona mu je rekla da pita pradedu. Međutim, pradede je tog dana izveo ovce na pašu dalje od sela. Radun je otišao u brdo da potraži pradedu na pašnjaku. Kada ga je pradede video, pomislio je da se nešto loše desilo a kada je čuo zašto ga praunuk traži rekao mu je da za to nije morao da dolazi u brdo. Međutim, u to vreme se morala tražiti dozvola starijih i misli da bi imao problem da nije otišao na pašnjak. Danas Radunovi unuci ne pitaju za dozvolu da idu bilo gde kada su u selu.

Govoreći o današnjici, Radun kaže da uopšte nije očekivao da će doživeti 73. godinu, koliko sada ima. „Mislilo sam da se život završava u pedesetim!“ Sada mu se čini da ima mnogo godina.

Čitav život radeći kao poljoprivrednici Radun i njegova žena primaju poljoprivredne penzije ali se i dalje bave poljoprivredom. Penzije su im dovoljne za plaćanje računa. Takođe, pomažu sinu i njegovoj porodici. Nedavno su unuku pomogli da kupi kola.

Radun kaže da se sa suprugom svakodnevno bavi poljoprivrednim poslovima, oko stoke i na njivama. Supruga kuva, a on obično odlazi na lokalne pijace da bi prodao mleko i sir koje proizvode. Četvrtkom u Ražnju, nedeljom u Ćićevcu. Skoro svaki dan ili idu u komšiluk ili im komšije dolaze na kafu i rakiju. Ali, iz godine u godinu sve je manje ljudi u selu. Radun kaže da uskoro neće ni biti nekog sa kim bi popio kafu i rakiju. Sa suprugom više ne posećuje vašare a ni kulturne događaje. Kaže da su stari za to. Jedino što idu na pijace i kod lekara.

Radun voli da čita novine ali novine ne stižu u selo svaki dan. Da bi se kupile dnevne novine mora da se ide u neki od obližnjih gradova. Zato Radun i njegova supruga gledaju televiziju.

Smatra da je njegova glavna uloga kao stare osobe da podržava svog sina i njegovu porodicu, da bude tu za njih i da im pomogne koliko može. Porodica je Radunu najveća motivacija da i danas vredno radi. Ima dva unuka, stariji ima 23 a mlađi 7 godina.

Radun kaže da nikada nije bio diskriminisan ili vređan zbog svojih godina. Međutim, veoma ga vređa kada mu neko kaže „Seljaku!“ zato što to implicira da je neko glup i neobrazovan zato što živi na selu. Takve insinucije se često prave na televiziji. Radun smatra da su seljaci pošteni i vredni ljudi koji uopšte nisu glupi.

Mladima poručuje da žive kako žele da žive. U prilog tome je ispričao anegdotu. Hteo je da vidi more. Jedne godine se odlučio da za leto sa ženom i sinom ode u Crnu Goru u Sutomore. Celo selo mu je govorilo da je blesav jer je sezona poljoprivrednih radova ali ga to nije zanimalo. Hteo je da vidi more, otišao je, to je jedini put da su porodično otišli na more i ne kaje se zbog toga.

Radun kaže: „Život nema reprizu!“ To mlađe generacije treba da imaju u vidu pre no što zađu u stare dane.

U Ražnju i Beogradu, 2020.

Aleksandra Đorđević